

жи вече края на живота си.

— Защо пъкъ? Отъ де ти дойде на ума това?
— попита тя тихо, като се боеше да не събудятъ малкия.

— Затова, — отговори той съ усмивка — че пакъ си спомнихъ както ти казвахъ вчера. Ехъ, главо, посребрена главо, защо се реши да се оженишъ така късно? Колко години изтекоха напраздно, така, безъ семейна радостъ!

— И, наистина, — почна съ гласъ да разсжждава той — защо направихъ това? Често мисля за това, защо? Само отъ страхъ предъ покойната, Богъ да я прости! Страхъ! Да не би и втората жена да бжде като нея. Ревнива, болна, ужасна, Боже пази! И така нѣ, отказахъ се отъ семейния животъ... Като си помисля — толкова години! Отхвъркнаха... Все едно че азъ самъ ги откъснахъ отъ живота си като зелени плодове отъ дърво...

— Нали казваше, Янко, — предпазливо попита Надя — че си се заклелъ предъ нея... Може би и за това?

— Не! — твърдо отговори той. — Азъ ѝ се заклехъ само да я успокоя. Само за това. Самъ азъ и приживе и следъ като тя умрѣ бѣхъ решилъ да не се женя вече никога, Разбирашъ... Неволно... Азъ не ѝ се заклѣхъ отъ душа, на нея, а така — за форма..., защото мислѣхъ така.

— Пъкъ и да ти кажа ли? — подхвана следъ кжсо мълчание Черногоровъ. — Какво е клетвата, когато самата вѣра въ Бога е разколебана? Питай ме, вѣрвамъ ли въ Господа, и право, самъ не мога да отговоря. Може би има, но той нѣма да си губи времето съ насъ, съ нашитѣ обещания и клетви. А, може би, пъкъ никакъвъ го нѣма и тогава... то-